

Ký ức một chuyến đi

Bài của Huỳnh Tỷ

Nhân cuộc họp mặt 40 năm ngày vào Học viện Quốc gia Kỹ thuật, khóa 1 Điện tử và khóa 13 Điện tại Sài Gòn, chúng tôi có tổ chức một chuyến đi *Kampuchia* bằng đường bộ. Sau đó riêng gia đình tôi có một cuộc đi du ngoạn cũng bằng đường bộ từ Sài Gòn đến Ban Mê Thuột và Nha Trang. Kể đến gia đình tôi đi *tour* du ngoạn Phú quốc. Mời các bạn đọc bài tường trình về chuyến đi của tôi.

Kampuchia

Sau cuộc họp mặt tại nhà anh Phước, vào khoảng 5 giờ sáng ngày thứ ba 8/12/2009 anh Mươi đi *taxi* đến nhà em tôi để cùng tôi và con trai tôi, Tom, đến khách sạn ở Hàng Xanh *Park Royal* để cùng với vợ chồng anh Minh đợi xe đón đi *Kampuchia*.

Gần 8 giờ sáng, xe buýt của công ty Chợ lớn *Travel* đến đón chúng tôi. Tổng cộng khoảng 26 bạn bè và thân nhân cùng với 3 nhân viên của công ty. Xe lăn bánh trên xa lộ Xuyên Á về hướng *Kampuchia*. Xe dừng ở Trảng Bàng để ăn sáng với món ăn nổi tiếng, bánh canh giò heo Trảng Bàng. Tô bánh canh này nhỏ quá so với Phở Xé lửa ở Bắc Mỹ nên tôi gọi thêm một tô hủ tiếu. Hủ tiếu này giống y như bánh canh chỉ khác là sợi hủ tiếu thay vì bánh canh. Tại đây có nhiều người đổi tiền *Kampuchia* “*Riel*” và bán *SIM cards* để gọi về Việt Nam từ *Kampuchia* vì điện thoại di động sẽ mất tín hiệu khi qua *Kampuchia*. Khi đến *Kampuchia* thì mọi người có thể dùng tiền Việt Nam, *dollar* và *riel*. Đổi tiền tại đây chỉ phí công vô ích.

Sau buổi ăn sáng, xe lăn bánh về cửa khẩu Mộc Bài / *Bavet*. Sau khi kiểm soát ở phía Việt Nam, xe qua đến *Bavet*, *Kampuchia*. Ở *Bavet* có nhiều sòng bài xây cất lên để cho dân Việt Nam đến đánh bạc. Trong khi chờ đợi thủ tục, chúng tôi mở sòng bạc xập xám lộ thiên nhưng cảnh sát biên phòng *Kampuchia* không cho. Tại đây có thêm một hướng dẫn viên người *Kampuchia* nhập đoàn. Anh này rất sành tiếng Việt và giỏi về lịch sử *Kampuchia*. Hai sòng bài lưu động bắt đầu hoạt động cho đến cuối cuộc hành trình để giúp vui cho anh em.

Xe lăn bánh trên quốc lộ 1 của *Kampuchia* về hướng *Sway Rieng*. Về kiến trúc nhà cửa, dân *Kampuchia* ở nhà sàn. Đàn bà *Kampuchia* mặc *sarong*. Có rất nhiều người Việt Nam sinh sống ở khu vực này nên có thể nhìn việc ăn mặc và nhà cửa để biết là người *Kampuchia* hay người Việt Nam. Sau việc quân đội Việt Nam vào *Kampuchia* cuối thập niên 70, tại đây có thêm nhiều con nai (lai) Việt.

Đến sông *Mekong*, xe đi dọc theo bờ sông về hướng *Prey Veng* trên đường nhỏ thay vì qua sông đi *Phnom Penh*. Theo lời hướng dẫn viên, nơi này trồng lúa ngon nhưng bán qua Việt Nam và mua gạo rẻ tiền của Việt Nam về ăn. Chúng tôi dừng chân tại một làng nhỏ ở *Prey Veng* để dùng cơm trưa. Bữa cơm trưa này rất ngon thêm với bia *Angkor* của *Kampuchia* cũng khá ngon.

Sau khi dùng cơm trưa, xe đi về hướng *Kompong Cham*. *Kompong Cham* nghĩa là bến sông Chàm. Khi Việt Nam (vua Lê Thánh Tông) chiếm *Champa* vào năm 1471 thì người Chàm chạy vào *Kampuchia* để lánh nạn. Họ tụ tập ở *Kompong Cham* trước khi vua *Kampuchia* cho họ chỗ trú ngụ ở *Kampuchia*. Người Chàm ở *Kampuchia* đông hơn ở Việt Nam. Cầu *Kompong Cham* qua sông *Mekong* do Nhật bản tài trợ. Tại đây chúng tôi ghé Núi Cô, Núi Cậu để ngắm nhìn toàn cảnh thị trấn *Kompong Cham* bình yên soi mình bên dòng sông *Mekong* và chiêm bái các ngôi chùa cổ kính xung quanh, đặc biệt là tượng Phật Nhập Niết Bàn (*Sleeping Buddha*).

Xe lăn bánh trên quốc lộ 7 đến thị trấn *Skun* rồi qua quốc lộ 6 đi về hướng *Kompong Thom*. Tại đây đoàn dừng chân tại chợ và thưởng thức món đặc sản là dế (*cricket*) chiên, nhện (*spider*) chiên, và bọ (*beetle*) chiên cùng với bia *Angkor*. Hướng dẫn viên kể về những chuyện khủng khiếp tại đây dưới thời Khmer đỏ. *Kompong Thom* cũng là quê quán của Thủ tướng Hun Sen.

Rời *Kompong Thom* chúng tôi đi đến *Siem Reap* vào chiều tối. *Siem Reap* theo tiếng *Kampuchia* là đuổi người Xiêm. Chúng tôi dùng cơm tại một tiệm ăn Tàu trước khi về khách sạn để nhận phòng. Khách sạn chúng tôi ở, *Lin Ratanak*

Angkor Hotel, khá tốt, 3.5 sao. Tối hôm đó, năm người trong đoàn chúng tôi dùng xe *Tut tut* (tương tự như xe lôi gắn máy ở miền tây) đi dạo Siem Reap. Siem Reap hầu như là thành phố mới cất nên rất sạch sẽ. Chúng tôi đi dạo chơi và mua sắm. Tôi có mua một quần sarong để kỷ niệm. Rất nhiều tiệm ăn và khách sạn ở Siem Reap. Có lẽ đây là nơi thu hút nhiều ngoại tệ nhất cho Campuchia. Ba cháu con của anh Trí và con tôi cùng dùng một xe *Tut tut* khác đi chơi đến tối khuya mới về.

Sau khi ăn sáng hôm sau, chúng tôi đến *Angkor Thom*. *Angkor Thom* nguyên là hoàng cung của vương triều *Angkor* từ thế kỷ thứ 10 với tượng *Bayon* 4 mặt khổng lồ, thể hiện “hỷ, nộ, ái, ố”, trên từng nét mặt, với những tranh điêu khắc dài hàng trăm mét diễn tả lịch sử và xã hội *Khmer* thời xa xưa như các trận chiến với *Champa* cũng như phải đoàn ngoại giao Trung Quốc đến thăm *Angkor*. Sau đó chúng tôi đi thăm viếng đền *Ta Prohm*, nơi có những cây rừng với những bộ rễ độc đáo bám vào tường đền sống hàng trăm năm, từng được *Hollywood* chọn làm bối cảnh cho phim *Tomb Raider* “Bí Mật Ngôi Mộ Cổ”. Phim này do *Angelina Jolie* đóng vai chính.

Chúng tôi về khách sạn ăn trưa. Sau đó đi *Biển Hồ Tonle Sap* để viếng thăm một làng nổi Việt nam. Dân Việt nam ở đây sống rất nghèo. Chúng tôi thấy chợ và trường học tiếng Việt. Kế đến chúng tôi đi thăm viếng hồ nhân tạo *Barai*, một trong hai hồ nhân tạo, tạo nên sự phồn thịnh của đế quốc *Angkor* cùng với dẫn thủy nhập điền. Chúng tôi tiếp tục đi thăm viếng đền *Angkor Wat*, được xây dựng cách đây khoảng 1000 năm. Cuối cùng, chúng tôi leo lên đồi *Barkheng*, cao 68 m, nơi tượng truyền còn lưu dấu chân “Thần xây dựng *Angkor*”, để thưởng thức giây phút hoàng hôn đẹp từ đỉnh ngọn đồi này. Chúng tôi ăn tối *buffet* tại một nhà hàng ở Siem

Reap và thưởng thức vũ điệu *Apsara* do các vũ công xinh đẹp trình diễn. Vũ điệu *Apsara* được ghi khắc trên đền *Angkor Thom* cùng với các điêu khắc khác. Sau đó các bạn đi thăm thành phố Siem Reap, riêng tôi về nghỉ sớm.

Hôm sau, chúng tôi khởi hành về *Phnom Penh*. Giống như lượt đi, hai sòng bài xập xám được tổ chức cùng với các tiết mục văn nghệ do các bạn và phu nhân cũng như các nhân viên công ty du lịch trình diễn để giúp vui. Trước khi qua tỉnh *Kompong Thom*, đoàn dừng lại trên Cầu Rông, một cây cầu đá được xây dựng với phương pháp thủ công từ gần 1000 năm trước và vẫn còn đang sử dụng đến ngày nay. Thật là một công trình kỹ thuật rất đáng khâm phục của tiền nhân người *Kampuchia*. Đến thị trấn *Skun*, xe theo quốc lộ 6A rẽ về *Phnom Penh* khác với chuyến đi.

Đến *Phnom Penh*, mọi người nhận phòng khách sạn, ăn trưa và nghỉ ngơi. Kế đến chúng tôi đi thăm viếng hoàng cung, nơi ở và làm việc của Nhà Vua, viếng Chùa Vàng (còn gọi là Chùa Bạc, với nền chùa được lót bởi 5329 viên gạch bằng bạc). Chùa Vàng là nơi thờ tượng Phật bằng vàng ròng nặng 90kg có đính 2086 viên kim cương và một tượng Phật khác bằng ngọc bích cao gần 1 m. Rời hoàng cung chúng tôi viếng Chùa Tháp (*Wat Phnom*), một ngôi chùa cổ kính, được xem là linh thiêng nhất thủ đô *Phnom Penh* và Tượng đài Độc lập. Chúng tôi chụp ảnh lưu niệm tại Quảng trường Sông 4 mặt trước hoàng cung. Tối hôm đó mọi người đi dùng cơm tại nhà một viên quan chức cao cấp của chính phủ, bạn của một anh trong đoàn, khoản đãi, có văn nghệ sống tân thời *Kampuchia* giúp vui.

Sáng hôm sau, sau khi ăn hủ tiếu *Nam Vang* nổi tiếng, chúng tôi đi mua sắm tại chợ *Phnom Penh*. Ăn trưa sớm hơn dự định, đoàn chúng tôi hướng về Việt nam trên quốc lộ 1 qua đò *Neak Luong* cách *Phnom Penh* khoảng 60 km. Từ đây, xe theo đường cũ cùng đường lúc đi qua *Sway Rieng* hướng về cửa khẩu *Bavet/Mộc Bài*.

Qua địa phận Việt Nam tiến về Sài Gòn đến nhà anh Phước ăn tiệc chia tay. Một số bạn tiếp tục đi xuyên Việt ngày hôm sau. Còn cha con tôi ngày hôm sau lên đường đi Ban Mê Thuộc, Nha Trang, Mũi Né cùng với gia đình em của tôi. Sau do cha con tôi về Vĩnh Long thăm mộ cha mẹ và đi Phú Quốc chơi 3 ngày.

Ban Mê Thuật

Sau khi chia tay với các bạn tại nhà anh Phước, ngay sáng hôm sau, cha con tôi cùng với gia đình em gái tôi, tổng cộng 5 người lên đường đi Ban mê thuật. Em tôi có chiếc Ford SUV nên rất tiện lợi vì đường đi gần Ban mê thuật khá xấu.

Trước đây tôi có đi công tác ở Ban mê thuật vào cuối năm 1974 nên muốn tìm hiểu thêm về nơi này. Ban mê thuật nay được gọi là Buôn ma thuật theo tiếng gọi của người Ê đê.

Sau khi qua Bình dương trên quốc lộ 13, chúng tôi vào địa phận của tỉnh Bình Phước. Bình Phước là do hai tỉnh Bình Long và Phước Long nhập lại với tỉnh lỵ là Đồng Xoài trên quốc lộ 14. Qua khỏi Đồng Xoài thì đường bắt đầu xấu. Chúng tôi nghỉ lại và dùng cơm trưa ở Gia Nghĩa, trước đây là tỉnh lỵ của tỉnh Quảng Đức nay gọi là tỉnh Dak Nong. Qua khỏi Gia Nghĩa thì em rể tôi buồn ngủ quá nên tôi phải lái xe đi tiếp Ban mê thuật, tỉnh lỵ của tỉnh Dak Lak.

Dak Nong và Dak Lak ngày nay có rất nhiều người từ ngoài Bắc vào. Hai tỉnh này phồn thịnh nhờ trồng cà phê. Việt Nam nay trở thành nước thứ nhì trên thế giới xuất cảng cà phê sau *Brasil*. Cà phê Việt Nam phần lớn là loại *Robusta* có nhiều *caffeine*, không được ưa chuộng bằng loại *Arabica* nên bán không được giá. Loại cà phê Cút chồn (*civet coffee*), rất hiếm và rất đắt tiền. Loại này được nhặt từ phân con chồn (*civet cat*). Chồn chỉ ăn các hạt cà phê chín nhưng không tiêu hóa được sau đó thành phân (thêm hóa chất từ phân) nên cà phê rất ngon. Người ta có thể mua cà phê này trên web nhưng có thể là loại giả tạo.

Dọc đường từ Gia Nghĩa đến Ban mê thuật, tôi thấy các học sinh ăn mặc áo choàng (*jacket*) đồng phục khá đẹp vì vùng này khá lạnh vào buổi chiều. Hầu hết mọi nhà đều có điện xài. Mừng cho dân vùng này. Trước khi đến Ban mê thuật, xe qua Dak Song, Dak Mil và Cư Jút.

Vào cuối năm 1974, tôi đến Ban mê thuật để thiết kế đường dây điện từ nhà máy điện đi khu Chợ mới nhưng không thực hiện được vì chiến tranh. Lúc đó tôi ở khách sạn Thắng Lợi, ngày nay vẫn còn. Năm đó tôi có đi thăm một đồn điền cà phê, nhà máy thủy điện nhỏ Ea Nao 250 kVA, nhưng không đi thăm nhà máy thủy điện Drayling 500 kVA gần đó vì tình hình an ninh. Không biết ngày nay mấy nhà máy thủy điện này còn hoạt động hay không.

Đến Ban mê thuật vào chiều tối. Chúng tôi mướn khách sạn Bạch Mã, 2 sao, nhưng khá tốt và được tiếp đãi chu đáo. Sau khi nhận phòng chúng tôi đi về phía bắc thăm một khu phố người Ê đê. Họ ở nhà sàn và người đàn bà mặc sarong giống như người Campuchia. Họ uống rượu cần. Tôi có đi thăm một cô nhi viện công giáo ở Lái Thiêu dành cho dân thiểu số người ở Dak Lak. Theo một bà sơ tại đây thì người dân tộc thiểu số trẻ ở Dak Lak thường khó tìm việc vì họ không làm việc ổn định như người Kinh. Họ có tiền thì ăn nhậu cho hết rồi mới tính sau. Chỉ có nhà nước mới mướn họ và số việc làm có giới hạn. Nhiều trẻ mồ côi lớn lên chê rượu cần vì lạt quá và họ thích uống rượu đế của người Kinh. Hiện cô nhi viện này có nuôi hai trẻ người thiểu số đi học tại trường Y khoa Sài Gòn.

Sáng hôm sau tôi đi đến Buôn Ban Đôn mà sau này gọi là Bán Đôn theo tiếng Lào. Tại đây có nhiều người Lào sinh sống. Có thể phân biệt người Lào vì nhà họ xây khác với người thiểu số khác. Dọc đường Bán Đôn thì thấy hầu hết là người từ miền Bắc đến. Khi đến khu du lịch Bán Đôn, chúng tôi đến thăm một căn nhà sàn và được giải thích về cách sinh sống của họ. Họ theo chế độ mẫu hệ. Chúng tôi đi thăm khu mộ của các vua săn voi. Sau đó chúng tôi đến viếng nhà của vua săn voi nổi tiếng là ông Ama Kông. Ông này hiện nay còn sống, 94 tuổi. Lúc ông 82 tuổi ông cưới thêm bà vợ 30 tuổi và bà này sanh một đứa con với ông. Ông có một bài thuốc gia truyền hiệu Ama Kông tốt cho đàn ông tương tự như Viagra, có bán khắp Ban mê thuật. Em rể của tôi mua vài thang thuốc về dùng. Ông đã từng bắt được một con voi trắng (*albino elephant*), tặng cho vua Bảo Đại. Ngày nay việc săn voi đã bị cấm.

Chúng tôi thuê hai con voi để đi đến bờ sông *Se ro pok* để cho voi lội sông. Các voi này buổi tối vào rừng ở và sáng hôm sau người chủ voi đến đem voi về buôn làng làm việc. Voi đực có ngà còn voi cái thì không. Sau đó chúng tôi đến khu du lịch cầu treo gần đó để dùng cơm trưa. Tại đây có cơm đặc biệt gọi là cơm Lam được gói trong lá và hấp chín. Theo lời em tôi kể thì cơm Lam đến từ dân tộc Thái ở miền Bắc đến định cư tại vùng này và được dân chúng thích ăn. Chúng tôi mua một ít quà kỷ niệm gồm có rượu cần và vài con voi bằng gỗ.

Cảnh Bản Đôn làm tôi nhớ lại phim Rambo. Trong phim này Rambo do Sylvester Stallone đóng, đến buôn làng cứu lính Mỹ mất tích (MIA). Trong một cảnh buổi tối, một người lính canh khi nghe tiếng động liền hỏi “Ai đó?”, Sylvester Stallone liền trả lời bằng tiếng Việt “Tao đây”, và lập tức bắn người lính canh này. Thật là buồn cười.

Sau khi dùng cơm trưa chúng tôi rời Bản Đôn trực chỉ về hướng Ninh hòa qua quốc lộ 26 và Nha trang qua quốc lộ 1.

Nha Trang

Đường từ Ban mê thuật đến Ninh hòa rất tốt. Đường đèo xuống Ninh hòa rất đẹp. Tháng 3 năm 1975 tôi có đến Ninh hòa để thiết kế đường dây điện Nha trang – Ninh hòa – Hòn khổi. Lúc đó Ban mê thuật đã thất thủ. Đường dây điện này sau đó không thực hiện nữa.

Khi đến Ninh hòa, chúng tôi ghé một tiệm nem để mua nem Ninh hòa, nổi tiếng là ngon. Sau đó vì dư thời gian nên chúng tôi ghé biển Dốc lết. Đây là bờ biển đẹp. Tại đây chúng tôi mua hải sản sống như tôm tích, ghẹ, ốc hương, và được nấu ăn tại chỗ. Dân chúng tại đây nghèo nhưng chân thật.

Chúng tôi về Ninh hòa và Nha trang vào chiều tối. Vào năm 1975 tôi được Công ty Điện lực cử ra Nha trang làm Trưởng Công trường 66 kV Cam ranh – Nha trang để hoàn tất việc cung cấp điện cho thành phố Nha trang bằng đường dây điện cao thế 66 kV từ Cam ranh (điện Đa nhim), bỏ dở trong lúc chiến tranh. Sau khoảng 3 tháng công việc hoàn tất. Lúc đó Nha trang có một ít khách sạn. Nha trang ngày nay phát triển vượt bậc so với các thành phố khác. Các khách sạn quốc tế đắt tiền rất nhiều dọc theo bờ biển. Khu giải trí VINPEARL có đường dây cáp cho du khách trên không đến hòn đảo đôi điện. Nha trang cũng là nơi diễn ra việc thi hoa hậu *Miss Universe* 2008 do *Donald Trump* chủ tọa. Các bãi biển ở Nha trang rất đẹp và có tầm vóc quốc tế.

Chúng tôi ở một khách sạn do một công ty yển sào làm chủ.

Sáng hôm sau chúng tôi đi thăm chùa Long sơn với tượng đức Phật màu trắng rất lớn. Chúng tôi lên đỉnh đồi lễ Phật và vào thăm chùa. Từ đỉnh đồi tôi thấy được trạm biến điện 66 kV ngày xưa nhưng thay đổi rất nhiều và khó nhận ra. Các trụ gỗ 66 kV còn đó nhưng không còn dùng và được thay bằng các trụ sắt lớn *pylone*. Trong ngày chúng tôi cũng đi thăm các thắng cảnh của Nha trang như Cầu Xóm bóng, Tháp Chàm Po Nagar, Hòn chông, Chợ đêm. Chúng tôi tắm biển ở *Diamond Bay* trên đường *Miss Universe* 2008. Bãi biển này nằm trong khu giải trí do tư nhân, bà chủ công ty yển sào làm chủ. Phi trường Nha trang bây giờ trở thành phi trường quân sự còn phi trường dân sự là phi trường quốc tế Cam ranh cách đó khoảng 30 km. Một con đường mới dọc theo bờ biển rất đẹp nối liền Nha trang với phi trường này. Hôm sau tôi dùng con đường này đi về Cam ranh. Đường cao thế 66 kV bằng trụ gỗ nay được thay thế bằng trụ sắt. Từ Cam ranh tôi qua Phan rang, biển Cà ná và về Mũi né. Dọc đường tôi có ghé thăm trạm điện gió (*wind power*) còn gọi là phong điện. Chúng tôi nghỉ ăn trưa ở Mũi né và trực chỉ về Sài gòn, kết thúc chuyến đi Ban mê thuật và Nha trang.

Phú Quốc

Tôi có ý định thăm Phú quốc từ lâu vì nghe biết các bãi biển hoang sơ đẹp ở đây. Phi cơ bay từ Sài gòn đến Phú quốc khoảng 55 phút và tốn 40 đô Mỹ mỗi lượt. Mỗi ngày có 8 chuyến bay 75 chỗ ngồi từ Sài gòn đến Dương đông, thủ phủ quận Phú quốc.

Chúng tôi được công ty du lịch đón đi ăn sáng. Hôm đó vì vắng khách nên chỉ có hai cha con tôi cùng với người hướng dẫn viên và tài xế. Họ đưa

tôi về khách sạn ba sao Hương biển nghỉ cho đến trưa. Nhân viên khách sạn phải đăng ký tạm trú cho chúng tôi vì nơi này là vùng biên giới nằm sát lãnh thổ Campuchia. Khách sạn Hương biển là khách sạn đầu tiên của Phú quốc và mới được tân trang năm vừa qua. Từ khách sạn đi ra thẳng bãi biển của *Blue Lagoon*. Chúng tôi nằm nghỉ tại bãi biển đẹp này cho đến trưa và dùng cơm trưa tại khách sạn. Hầu hết các món ăn tại Phú quốc là hải sản tươi nên rất ngon.

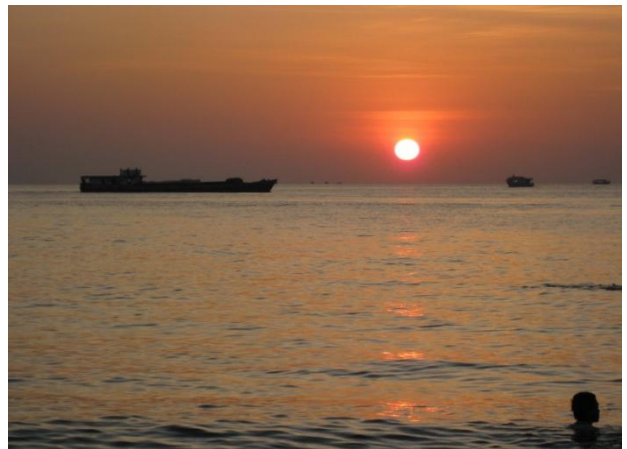
Sau đó công ty du lịch đến đón chúng tôi đi xem khu du lịch Suối tranh trong rừng. Ghé thăm một làng chài và mua khô cá thiêu. Đi thăm khu trồng tiêu. Tiêu tại đây nổi tiếng khắp nước. Tiêu ngon nhất là tiêu màu đỏ, tiêu chín. Tiêu đen là tiêu còn xanh đem phơi khô. Chúng tôi mua một ít tiêu. Hiện nay Việt nam đứng hàng thứ nhất trên thế giới về xuất cảng tiêu. Kế đến chúng tôi đi thăm hãng làm nước mắm. Nước mắm Phú quốc được làm bằng 70% cá cơm tươi và 30% muối trong những thùng bằng gỗ to lớn. Chúng tôi thử và mua một ít nước mắm. Họ có người giao tại phi trường Tân sơn nhất vì không được mang nước mắm lên phi cơ. Sau đó công ty du lịch đưa tôi về khách sạn. Chiều tối họ đưa chúng tôi ăn tối với món gỏi cá trích sống đặc biệt. Đây là loại cá nhỏ. Đồ biển ở tiệm ăn này rất ngon và tất cả các món ăn hầu hết là đồ biển. Khi về đến khách sạn chúng tôi lại đi chợ đêm Dương đông, kế khách sạn. Chợ này chủ yếu là cho khách ngoại quốc muốn ăn hải sản tươi và sắm các quà kỷ niệm. Đến tối chúng tôi lên tầng thượng để thưởng thức bia cùng ngắm cảnh câu mực của các thuyền trên biển.

Sau khi ăn sáng hôm sau, công ty du lịch đến chở chúng tôi đi thăm viện bảo tàng do tư nhân làm chủ. Viện bảo tàng này có rất nhiều di tích địa phương và rất tốt về việc giáo dục tài nguyên của biển. Tại đây chúng tôi cũng xem nơi nuôi chó Phú quốc là một loại chó có xoáy trên lưng và rất khôn. Kế đến chúng tôi đi về phía nam dọc theo bờ biển phía tây rất đẹp và đi thăm các nơi nuôi ngọc trai. Đến một nơi nuôi ngọc trai có tầm vóc qui mô cộng tác với Nhật để xuất cảng. Nơi này họ bán ngọc trai trang sức. Tuy nhiên nếu bạn muốn mua một hột ngọc trai thì bạn có thể lựa con trai và họ sẽ cắt cho bạn ngay tại chỗ. Ngọc trai thiên nhiên thì hình dạng không đều so với ngọc trai nuôi tròn trịa. Ngọc trai màu đen thì đắt gấp mấy lần ngọc trai màu trắng. Tôi không có đi thăm trại tù Phú quốc

mà đi thẳng đến Bãi Sao để tắm biển và ăn trưa. Đây là một bãi biển rất đẹp của Phú quốc. Con của tôi mượn một chiếc *Jet ski* để lướt sóng và chụp hình rất đẹp.

Món ăn hải sản ở đây tuyệt vời. *Scallop* nướng, ghẹ, cá mú, bia là các món rất khoái khẩu. Khoảng 2 giờ chiều công ty du lịch đón chúng tôi đi thăm Dinh Cậu, một chùa xây trên các tảng đá hình con rùa và chúng tôi đi bộ về khách sạn. Sau đó chúng tôi mượn một xe Honda để đi vòng đảo Phú quốc. Chiều đến chúng tôi ngắm nhìn mặt trời lặn và chụp hình rất đẹp ngay trên bờ biển của khách sạn. Chiều tối, công ty du lịch đến đón chúng tôi dùng cơm tối.

Sáng hôm sau chúng tôi lại tắm biển tại khách sạn. Vào lúc 11 giờ, công ty du lịch đón chúng tôi ra phi trường, kết thúc một cuộc du lịch rất tốt cho gia đình tôi.

Huỳnh Tỷ